

ע"פ 35276/07/18 - אשר מויאל נגד מדינת ישראל - הרשות לשמירת הטבע והגנים הלאומיים

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 35276-07-18 מויאל נ' רשות שמורות הטבע - תביעות

בפני	כבוד השופט אלון אינפלד
מעורר	אשר מויאל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד ערן דמרי
משיבה	מדינת ישראל - הרשות לשמירת הטבע והגנים הלאומיים
	ע"י ב"כ עו"ד ניר פיינר

פסק דין

החוק אוסר נהיגה בחופים, אך צו מיוחד מתיר נהיגה לשם הנגשת החוף לנכה, שאינו מסוגל להגיע באופן אחר. מה דינו של בעל עסק להשכרת ציוד חוף, אשר מצבו הרפואי מאפשר הגעה לחוף ברגליו, אך מקשה עליו להרים את הציוד המסחרי? האם הבאת רכבו אל החוף, לשם פריקת הציוד העסקי, מותרת או אסורה?

בית משפט השלום באשקלון (כב' השופטת ט' לחיאני שהם), הרשיע את המערער בשתי עבירות מתוך השלשה בהם הואשם, בנהיגה בחוף הים, בניגוד להוראת סעיפים 2 ו-7 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, תשנ"ז-1997 (להלן: "החוק" או "חוק איסור נהיגה בחוף"). בגזר הדין השית בית משפט קמא קנס בסך 8,000 ₪, התחייבות על סך 20,000 ₪ וחילוט התחייבות בסך 5,000 ₪. ערעור הנאשם מכון נגד הכרעת הדין מיום 30.11.17 ונגד גזר הדין מיום 29.5.18.

רקע עובדתי ודיוני:

- נגד המערער הוגשו לבית משפט השלום שני כתבי אישום נפרדים (ת"פ 33172-01-17 ות"פ 44135-02-17), שהדיון בעניינם אוחד בתאריך 26.10.17. כתבי האישום מייחסים למערער שלוש עבירות של איסור נהיגה בחוף הים, לפי סעיפים 2 ו-7 לחוק איסור נהיגה בחוף.
- מעובדות כתבי האישום עולה, כי בשלוש הזדמנויות שונות בתאריכים ה-23.7.16, ה-8.10.16, וה-14.10.16, נהג המערער ברכב על רצועת קרקע בחוף הים (פעמיים בחוף פלמחים, ובפעם האחרונה בחוף יבנה ים), במרחק של פחות ממאה מטרים מקו המים, מבלי שהחזיק בידו היתר לכך.
- במענה לאישום לפני בית משפט קמא, אישר המערער, כי בתאריכים ובשעות המופיעים בכתבי האישום אכן נהג ברכב בחוף הים במרחק של פחות ממאה מטרים מקו המים (ראו עמ' 3, ש' 6-11).

לפרוטוקול מיום 26.10.17). טענתו העיקרית הייתה, כי בכל המועדים הרלוונטיים לכתב האישום החזיק בתו נכה, ואף אביו, הבעלים של הרכב, החזיק אף הוא בתו נכה. לפיכך, ביקש להסתמך על סעיף ההחרגה לפי צו איסור נהיגה ברכב בחוף הים (נגישות לנכים), התשנ"ז-1997 (להלן: "הצו" או "צו ההחרגה"), המאפשר לנכים להגיע אל החוף ולצאת ממנו בתנאים שנקבעו.

4. יוקדם ויוער כי ייתכן שלא הייתה סמכות מקומית לדון בכתב האישום הנוגע לעבירה בחוף יבנה-ים, אולם, מכיוון שזהו האישום אשר ממנו זוכה המערער, אין לכך השלכה בסופו של יום.

5. נוכח ההסכמה לטענת התביעה המרכזית, היינו הנהיגה על חוף הים, הוסכם על הגשת ראיות התביעה בהסכמה, ללא חקירה נגדית. ראיות התביעה כללו בעיקר את דו"חות המפקחים ביחס לאירועים השונים, ותמונות שצולמו בזירה. הנאשם העיד במשפט להגנתו, והציג את הנסיבות אשר לשיטתו צריכות להביא לתחולת צו ההחרגה על עניינו. המערער טען כי אין הוא נוהג בחוף לשם הנאה ואינו מחנה את רכבו בחוף כלל. לדבריו, מתפרנס הוא מהשכרת ציוד קמפינג, לשימוש בחוף הים. המערער הסביר כי הוא נוהג להגיע ברכב לחוף כדי לפרוק הציוד, תוך רבע שעה פורק ומוציא הרכב משטח החוף, ואז חוזר ברגליו.

6. כך, העיד המערער כי "לא החנית אף פעם, אני מוריד ציוד ועולה למעלה וזה 10 דקות רבע שעה" וכי "אחרי שאני מוריד ציוד אני מחנה מעבר לבטונדות שזה יותר מ-100 מטר". כן הדגיש המערער כי הוא נוסע ישירות למקום הפריקה ולא עושה "סיבובים", וכי בעת שהוא פורק הציוד "הרכב עדיין מונע" ואין מדובר בחניה במקום. המערער סיפר עוד, כי לעיתים גם מגיע לחוף עם משפחתו אשר נהנים מהציוד לאחר השכרתו. כן ציין, שלפעמים הוא מוריד ברכב את אביו החולה אל חוף הים, למטרות ריפוי.

7. המדינה טענה בסיכומיה כי מדובר בניצול ציני של תו הנכה שמחזיק המערער. שכן, הוא עסק בהשכרת ציוד עוד בטרם היה לנכה, וכי אין לו כל בעיה גם היום להגיע לחוף ברגליו. למעשה, הוא מנצל את תו הנכה על מנת שיתאפשר לו להגיע אל החוף לפרוק את הציוד. המדינה טענה כי אמנם צו ההחרגה נועד לאפשר לנכים להנות מרחצה בים, אך לשיטתה "החוק לא מעמיד את הנכים מעל כלל הציבור כמי שיכולים להיכנס לטובת עניינים עסקיים וכד'..." המדינה אף טענה כי, נוכח דברי המערער לפיהם הוא יכול להגיע ברגליו מהחניה אל הים, אין לראותו כנכה לעניין זה.

8. הסנגור טען בסיכומיו כי ככל שיש ספק ביחס לפרשנות החוק יש לנקוט בפרשנות המקלה עם הנאשם. מכל מקום, אין הוא עושה שימוש בתו הנכה כדי לנהוג על החוף הים כמטרה לעצמה, אלא מגיע ישירות לצורך הנדרש, רק לפעולות שאין בידו לעשות כנכה, ולא מעבר לכך. נטען, כי זו למעשה מטרת ההחרגה, להקל על נכים. הודגש, כי פעולת המערער אינה פוגעת במטרה אשר לשמה נחקק החוק - הגנה על המתרחצים בחוף הים. זאת, משום שאין מדובר בנהיגה לשם הנאה באופן מסוכן על חוף הים. הסנגור טען עוד כי המערער פעיל בפעילות ציבוריות ופוליטיות על מנת להרחיב הנגישות ולהבהרת הדין בהקשר זה.

הכרעת הדין של בית משפט קמא

9. בהכרעת דינו התייחס בית משפט קמא לסעיף החוק הרלוונטי ולתכלית החקיקה שעמדה בבסיסו, לרבות הסייג המופיע בצו, המסייג את האיסור שנקבע בסעיף 2 לחוק, ומאפשר לנכה להגיע לחוף או לצאת ממנו. ציון כי הצו ניתן מתוך מטרה להגיש את המרחב הציבורי גם לבעלי מוגבלויות, ולשם כך בלבד. עוד התייחס בית משפט קמא לפרוטוקול וועדת הפנים והגנת הסביבה מיום 1.2.16, ומצא כי לא נעשה כל שינוי בחקיקה בנושא זה, וכי כיום כל נהיגת רכב אל תוך תחום מאה המטרים מקו המים אסורה.
10. בית משפט קמא בחן את חומר הראיות שהוגש בהסכמה, דו"חות הפעולה, תיעוד תמונות הרכב, לרבות תיעוד של שקים עם ציוד נלווה, עגלה נגררת וכיוצ"ב (ראו פסקה 13 להכרעת הדין). נמצא, כי בתאריך ה- 23.7.16, ובתאריך ה- 8.10.16 נצפה הנאשם יורד עם הרכב למרחק של פחות ממאה מטרים מקו החוף, כאשר על כך אין חולק. עוד קבע בית המשפט, כי בשתי הפעמים הללו נצפה המערער מעמיס ציוד רב לרכב. בית המשפט ציין כי בתאריך 23.7.16 המערער אף מסר למפקח, כי אשתו אינה נוכחת במקום וטען כי הוא עובד. באשר לאירוע השלישי, מיום 14.10.16, קבע בית משפט קמא, כי אמנם המערער הודה בכניסה עם הרכב למרחק של פחות ממאה מטרים מקו החוף, אך לא הוגשו דו"חות פעולה ותיעוד על ציוד שהיה ברכב. בהקשר זה קבע בית משפט קמא, כי בהיעדר תיעוד שכזה, מתעורר ספק סביר באשר למטרת ירידת הרכב לחוף הים, שכן המערער טען כי לעיתים יורד לקו החוף אף להוריד את אביו שאף הוא נכה לחוף הים.
11. בית משפט קמא ציין את התרשמותו מעדותו של המערער בבית המשפט, וקבע כי גרסת המערער והראיות שפורטו בהקשר זה, לא מותירות ספק באשר למטרת כניסת רכבו של המערער לחוף הים במרחק של פחות ממאה מטרים מקו הים. נקבע כי ירידה זו נעשתה לשם פריקת ציוד לצורכי עבודה "ולא רק לצורך הגעה לחוף בשל קושי שלו לרדת לחוף אף ללא ציוד" (פסקה 17 להכרעת הדין).
12. עוד קבע בית משפט קמא, כי יש לדחות את טענת ב"כ המאשימה שאין להחיל על המערער את הצו, שכן אין מדובר במי שעונה על הגדרת המונח "נכה". בהקשר זה נקבעה הכרעת הדין, כי העובדה שהמערער נושא תו נכה, מעידה על כך שהוכר על ידי המדינה כמי שהינו מוגבל ועל כן הוא זכאי להטבות בנגישות למקומות חנייה קרובים ומשכך למעשה עונה על הגדרת המונח "נכה" גם על פי הצו.
13. יחד עם זאת, ולמרות שנקבע כי המערער עונה על הגדרת המונח "נכה" סבר בית משפט קמא, כי אין להחיל עליו את הסייג הקבוע בצו, היות ומחומר הראיות שפורט לעיל, נמצא, כי המערער עשה שימוש בסייג שלא לצורך הנגשתו כנכה לחוף הציבורי אלא לצורך עשיית עסק. כך נקבע לגבי שני האירועים מיום 23.7.16 ו- 8.10.16. כאמור לעיל, באשר לאירוע מיום 14.10.16, לגבי התעורר ספק באשר למטרת ירידת המערער לחוף, שמא הסיע את אביו לחוף, נקבע על ידי בית המשפט, כי יש לזכות את המערער מאירוע זה.
14. סיכומי של דבר, בית משפט קמא הרשיע את המערער בביצוע שתי העבירות המפורטות בכתב האישום שבת"פ 33172-01-17, וזיכה אותו מביצוע העבירה המפורטת בכתב האישום נשוא ת"פ 44135-02-17.

גזר הדין של בית משפט קמא

15. בקביעת גזר הדין בחן בית משפט קמא את טיעוני ב"כ הצדדים, תוך עמידה על הערכים המוגנים שנפגעו, לרבות נסיבות ביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנוהגת. בית המשפט קבע, כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הבינוני, בשים לב לריבוי האירועים ולמרחק הקצר, יחסית, אליו הגיע המערער מקו המים. בית משפט קמא הפנה לעפ"ג 24676-02-14 (ת/12), אשר ניתן בעניינו של המערער בתאריך 27.3.14 בגין ביצוע עבירה דומה, שם נקבע מתחם ענישה בדמות קנס, שנע בין 2,000-5,000 ₪. בית משפט קמא קבע כי מאחר ובעניינו של המערער בתיק דנן מדובר בשני אירועים של נהיגה בחוף הים, יש לקבוע מתחם ענישה של קנס שנע בין 4,000-10,000 ₪.
16. עוד קבע בית משפט קמא, כי לא ניתן להיעתר לדרישת המערער לאי הרשעתו בדין, הואיל ולא הוכח בפניו, כי הרשעתו תגרום לנזק מוחשי וקונקרטי בפרנסת המערער, ואף על פי שאין מדובר בעבירה חמורה יחסית, לא ניתן לבטל את הרשעתו. כן נקבע, כי אין לקבל טענות המערער לעניין התעמרות שלטונית כלפיו כשיקול לסטייה ממתחם הענישה לקולה.
17. בית המשפט ציין, כי עצם העובדה שמדובר במערער שהינו אדם נכה, אינה מאפשרת להעמידו במקום שונה בפני החוק ביחס לאזרחים אחרים שאינם מוגדרים ככאלה, ואין מקום להעניק לו יתרון לצורך פרנסתו בשל כך. משכך, כפי שנכתב בהכרעת הדין, קבע בית משפט קמא, כי אין הסייג הקבוע בצו חל עליו, שכן השימוש בסייג נעשה שלא לצורך הנגשת החוף הציבורי למערער כאדם נכה, אלא לצורך הפעלת העסק שברשותו.
18. בגזר הדין דחה בית משפט קמא את טענותיו של המערער בדבר הגנה מן הצדק, בטענה כי אמנם המערער הגיש מסמכים, המעידים כי פנה בבקשות לרשות על מנת שתותר לו כניסה לחוף עם הרכב, אך לא הציג כל ראיה כי מיצה את ההליכים בעניין זה, וכי ניתן לו אישור לכך. בית המשפט ציין, כי המערער עשה דין לעצמו, וביצע את המיוחס לו בכתב האישום, בהיעדר אישור מתאים לכך.
19. בית משפט קמא התייחס לביצוע עבירות דומות על ידי המערער בעבר, ומצא כי במסגרת ת"פ 35517-01-13 (ת/11) נגזר דינו של המערער ביום 13.1.14 בגין עבירה דומה, שם הוטל עליו קנס בסך 1,000 ₪ והתחייבות. עוד התייחס לת/12 לעיל (פסק הדין בערעור, מיום 27.3.14), שם הגיעו הצדדים להסכמה לפיה הקנס ישולש בערעור, וההסכמה אושרה על ידי בית המשפט. בעניין זה ציין בית המשפט את השיקולים לחומרה שבאו לידי ביטוי בחזרה על ביצוע עבירות דומות לאלה שכבר ביצע בעבר, מתוך אינטרס כלכלי ולשם תפעול העסק. הודגש כי בית המשפט ציין אז, כי אלמלא ההסדר בין הצדדים ראוי היה להחמיר אף יותר עם המערער.
20. נוכח האמור לעיל, עברו הפלילי של המערער, העובדה כי שב לבצע עבירות, לא הורתע ונטל את החוק לידי, הובילו את בית משפט קמא שלא להקל בעונשו. לצד הקולה, נשקלו נסיבות האישיות של המערער, והזמן שחלף מעת ביצוע העבירות. בשל כך, השית בית משפט קמא על המערער קנס בסך 8,000 ₪, התחייבות בסך 20,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה בה הורשע ואף הורה על חילוט ההתחייבות בסך 5,000 ₪, עליה חתם המערער במסגרת ת"פ 35517-01-13.

טענות הערער - בכתב ובעל פה

21. לטענת המערער, המאשימה חרגה מסמכותה עת מיהרה להגיש נגדו כתבי אישום בגין עבירות שהן למעשה עבירות קנס מינהליות, מבלי לפעול על פי החוק ונוהל מערך אכיפה, הטלת קנסות וכתבי אישום (להלן: "הנוהל"), כאשר היה עליה להרתיעו בדרך של כפל קנס ולפעול על פי סנקציות לפי חוק העבירות המינהליות, המורה כיצד לפעול בעבירה מינהלית חוזרת.
22. עוד מלין המערער בטיעונו בכתב ובעל פה, על אופן ניהול ההליך, בטענה שנמנעה ממנו זכות הטיעון לעניין הסמכות המקומית; שבית משפט קמא ניהל הליך הוכחות בעבירות מינהליות שלא הייתה כפירה בהן; שלא התייחס לבקשת המערער לאפשר לו לחזור מהודייתו בשלב שלפני הטיעונים לעונש; שלא התחשב במערכת היחסים המורכבת של המערער עם עורך דינו, שלא נתן לו מענה הולם בייצוג, ושלא אפשר למערער לדאוג לייצוג חדש, ואילץ אותו למצוא סניגור, תוך פרק זמן קצר ולא מעשי של שלושה ימים.
23. לטענת המערער שגה בית משפט קמא שהסתמך על דו"ח הפעולה מיום 8.10.16, בו מדד המפקח את מרחק הרכב מקו המים, לאחר שהמערער ורכבו לא היו עוד במקום ביצוע העבירה. עוד טען כי שגה בית המשפט בקביעתו בהכרעת הדין כי ניתן להסתמך על התמונות (בהם ת/2ה) כראייה לביסוס המסקנה העובדתית שהסיק, היינו כי בעצם הימצאות הציוד בתמונה לצד הרכב, ניתן להסיק על פירוקם או העמסתם על ידי המערער. לדברי המערער, לא ניתן להכשיר את התמונות, שעה שלא הובאו ראיות לעניין הפקתן, סנכרון ותיעוד הזמן עליהן. עוד טען המערער כי שגה בית משפט קמא בקביעתו כי מטרת כניסתו של הרכב לחוף הים לא מותירה ספק כי נעשתה לצורך פריקת ציוד בלבד. בטיעונו בעל פה הוסיף כי אין תיעוד של המערער פורק את הציוד, אלא אך ורק צילום של רכבו ושל הציוד מונח על הריצפה.
24. עוד טען המערער כי שגה בית משפט קמא שעה שהבחין בין סיווג המערער כנכה לצרכים פרטיים לבין נכה לצרכים עסקיים. בית המשפט התעלם, לשיטתו, מהעובדה שמוגבלותו של המערער נאמדת בכל פעולה, אותה הוא מתקשה לבצע, ולגביה אף הוכר כנכה. עוד טען, כי שגה בית המשפט בכך שייחס משקל רב לפעולות אותן ביצע המערער לאחר נהיגתו, כאשר למעשה, המערער כאדם נכה הגיע לחוף הים עם מטלטליו ופרק אותם. זאת, לאור אי יכולתו לסחוב את המטלטל לחוף שאינו מוגש ואינו מוכרז. לטענת המערער, שגה בית המשפט בקביעתו כי המערער עשה שימוש בסייג שלא לצורך הנגשת החוף הציבורי לנכים אלא לצורך עסק, והתעלם מהסייג הקבוע בסעיף 2 לצו, העוסק באיסור נהיגה בחוף הים, ולא בפעולות שנעשו לאחר נהיגתו של המערער.
25. המערער טען כי שגה בית משפט קמא בקביעתו כי לא הוכחה פגיעה מוחשית או נזק קונקרטי, כתוצאה מהרשעת המערער בדין, וטען כי בית המשפט התעלם מדוח הכנסות של רווח והפסד, כראיה שהגיש המערער לעניין זה. עוד טען כי בשונה מההרשעה הקודמת בעבירה דומה, אז לא היה למערער תו נכה לעומת האירועים דן אשר נסבו על נהיגה בחוף הים מכורח היות המערער מוגדר כנכה. לטענתו, מיום ההרשעה בתיק הקודם ועד לקבלת תו הנכה, לא נהג המערער ולו פעם אחת בחוף הים. סיכומו של דבר, טען כי מדובר בענישה מחמירה ואינה מוצדקת עבורו, כאדם נכה ועתר להורות על זיכוי או לחילופין להורות על הקלה בעונשו.

26. בטיעוניו בעל פה הוסיף ב"כ המערער וטען, כי העונש שהושת בסופו של יום הינו עונש חמור מאוד, ברף הגבוה של מתחם הענישה, מבלי שייחס חשיבות לעובדה כי העבירה בתיק הקודם בו הושתה על המערער התחייבות לא היה המערער נכה, ואילו את העבירות נשוא התיק דנן ביצע בעת שהוכר כנכה ובשל כך.

27. בהשלמה בכתב שנתבקשה מהצדדים, לגבי אפשרות לבקש היתר מיוחד לפעילות עסקית על החוף, טען המערער כי אכן יש גוף מוסמך לאשר זאת באופן עקרוני, הועדה לשמירת הסביבה החופית. עם זאת, הסמכות הואצלה לרשויות המקומיות בשלב מסוים. בפועל יש אי בהירות רבה לגבי קיומה של סמכות להתיר שימוש פרטי כלשהו בחוף היום, הן בהיבטים של שמירת ערכי טבע, הן בהיבטים של החוק דנן והן בהיבטים של דיני התכנון והבניה. נטען כי למעשה, אין גוף מוסדר הרשאי להתיר פעילות מסוג זה.

תשובת המשיבה לערעור

28. בתשובתה בכתב, עתרה המשיבה לדחות את הערעור על הסף היות והגשתו נעשתה באיחור, אך זנחה טענה זו בדיון בעקבות הערת בית המשפט. המשיבה אף ביקשה לדחות את טענת המערער לעניין הסמכות המקומית, שכן המערער ובא כוחו נמנעו מלהעלות טענות מקדמיות לעניין זה ועל כן טעמיהם עימם. משכך, לטענת המשיבה קנה בית המשפט סמכות לדון בתיק. עוד נטען כי המערער עצמו הסכים לאיחוד הדיונים בפני בית המשפט והעלה טענות בנוגע לתחולת חוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים ולא איזכר כל טענה להיעדר חוסר סמכות.

29. באשר לטענת המערער, כי המשיבה חרגה מסמכותה בעצם הגשת כתב אישום נגדו בעבירה מנהלית, השיבה כי המערער ביצע עבירות דומות בעבר ואף חתם התחייבות בסך ₪5,000, שלא ישוב לבצע את המיוחס לו. הפעלת ההתחייבות מחייבת החלטה שיפוטית ודי בכך להצדיק הגשת כתב אישום. עוד טענה המשיבה לעניין זה, כי בנוהל האכיפה של רשות הטבע והגנים נכתב כי מעבירה שלישית ואילך יועבר חומר החקירה להגשת כתב אישום. הואיל ולחובת המערער נרשמו שש עבירות דומות, עליהן כבר שילם קנס כספי, היה מקום להגיש כתב אישום. המערער לא הפנים את הלקח ואינו נרתע מתשלום קנסות, ולפיכך צדקה המשיבה, לאחר הפעלת שיקול דעת מידתי, בהגשת כתב אישום.

30. באשר לטענות המערער לעניין אופן ניהול ההליך, הזכירה המשיבה, כי המערער הודה בעובדות המקימות את רכיבי העבירה, כשטענתו העיקרית הייתה טענה משפטית. טענה, לפיה החזיק בתו נכה בכל המועדים הרלוונטיים לכתב האישום, וכי נוכחותו מותרת בחוף הים בשל צו הנגישות לנכים. עוד טענה המשיבה, כי מכלול הראיות הוגשו לבית המשפט בהסכמת המערער ומבלי שביקש לחקור את העדים. המשיבה אף טענה, כי צדק בית משפט קמא, שעה שלא אפשר למערער לחקור את פקחי הרשות לשמירת הטבע והגנים בשלב שלפני הטיעונים לעונש, שכן בקשה זו לא נבעה מחזרתו מההודיה אלא מתוך ניסיון להביא לשינוי החוק, ניסיון שלא צלח בעבר.

31. כאמור, המשיבה טענה כי המערער הסכים להגשת חומר החקירה הכולל דו"חות ותמונות שנאספו על ידי הפקחים, מבלי שביקש לחקור אותם בחקירה נגדית. לטענת המשיבה, בית משפט קמא ביסס את הכרעת דינו על סמך ראיות אלה, מבלי לחקור את העדים. זאת, לאחר שבחן את מכלול הראיות וביסס

את קביעתו בין השאר על שיקולי מהימנות הצדדים. המשיבה ציינה שבאירוע אחד מתוך השלושה אף העדיף בית משפט את גרסת המערער ביחס לנוכחותו במקום שלא לצורך עסקיו וזיכה אותו מחמת הספק בהיעדר ראיה ממשית לסתור את טענתו. לטענת המשיבה צדק בית משפט קמא בניתוח ובפרשנות שנתן לראיות, שכן התמונות הוגשו ללא מחלוקת, והציוד שנראה בהן מדבר בעד עצמו ואינו נראה כפי ציוד של משפחה היוצאת לבלות בחוף הים, אלא בציוד מסחרי להפקת אירוע. עוד ציינה המשיבה לגבי המדידה של המפקח, הרי שהמערער לא הצביע על מקור חוקי המחייב מדידת מרחק אל הרכב פיזית ואין די במדידה לאחר שהרכב נסע מהמקום.

32. לטענת המשיבה צדק בית משפט קמא בפרשנות שהעניק לצו איסור נהיגה בחוף הים, ממנו עולה תמונה כי ההחרגה בחוק לנכים לא נועדה לטובת קידום עסקיהם במקום, אלא בכדי לסייע להם בנגישות לחוף הים. עם זאת, בעת הדיון, הסכים ב"כ המשיבה כי אפשר שמקום ההבחנה אינו בין ההנגשה למטרות פרטיות לבין הנגשה למטרות עסקיות, אלא בין ההנגשה של האדם הנכה אל החוף ולא הנגשה של דברים אחרים. עם זאת, הדגיש ב"כ המשיבה כי מטרת הצו הייתה הנגשה, ולא מתן העדפה מתקנת לפעילות עסקית.

33. באשר לשאלת העונש, הטעימה המשיבה, כי למערער עבר פלילי, הוא אף שילם שש קנסות בגין נהיגה ברכב בחוף הים, ואת העבירה האחרונה ביצע כשקיימת התחייבות בתוקף להימנע מביצוע עבירות דומות. לטענת המשיבה, המערער הפר ברגל גסה את הוראות החוק ואינו נרתע מכך. לכן, לטענתה, צדק בית משפט קמא בהשתת ענישה מחמירה, תוך הפעלת ההתחייבות שנחתמה במסגרת הליך קודם.

34. כאמור, לאחר הדיון התבקשו הצדדים להשלים טיעון בשאלה האם ישנה אפשרות תיאורטית לקבל היתרים לצורך עסקים פרטיים, לגשת עם הרכב לחוף הים בשל צרכים מסוג זה. בהקשר זה ציינה המשיבה בתגובתה המשלימה, כי בהיעדר התייחסות מפורשת בדברי ההסבר לחוק איסור נהיגה בחוף הים, תיבחן הסוגיה באופן פרטני ועל פי הנסיבות הקונקרטיות, ובכלל ביחס לסוג השירות, תדירות הכניסה, תכלית העיסוק ותרומתו לציבור. עם זאת, המדובר בשירותים של הרשות המקומית, כגון איסוף אשפה. לדברי המשיבה, פעילותו העסקית של המערער אינה נכללת במסגרת אותם שירותים המאפשרים קבלת היתר כניסה לחוף עם הרכב.

דין

כללי

35. לאחר שעיינתי בפסק דינו של בית משפט קמא, במסכמים שצורפו, בטיעוני הערעור בכתב ובעל פה, בתגובה ובתשובה לתגובה, מתברר שדין הערעור להדחות. כללית, מקובלת עלי גישתו הפרשנית של בית משפט השלום, אף כי הייתי שם את מרכז הכובד של ההנמקה בדבר שלילת פעולות המערער, בנקודה מעט שונה, כפי שיוסבר.

36. יאמר כי לא מצאתי ממש ברוב טענותיו של המערער, ואין צורך להרחיב לגביהן את הדיבור. כך לדוגמא, אין צורך להדרש לשאלת הסמכות המקומית לדון באחד מכתבי האישום, שכן מכתב האישום

הבעייתי זוכה המערער בסופו של יום, על יסוד עובדתי. כן יאמר, שאין ממש בטענה שאין לקבל את דיווחי המפקחים, את מדידותיהם או את מסקנותיהם. זאת, לאחר שהמערער הודה בעיקרי עובדות כתב האישום ולאחר שהחליט במודע שלא לחקור את עדי התביעה והסכים שראיות התביעה, כפי שהן, יתקבלו לתיק בית המשפט.

37. הטענה כי לא ניתנה למערער הזדמנות נאותה לייצוג בשלב הטיעון לעונש נדחית גם כן. אין מדובר בתיק בו יש חובת ייצוג על פי דין; המערער החליף ייצוג וניתנו לו 4 חודשים עד הטיעון לעונש להיערך; לפתע התייצב ללא ייצוג והסביר כי נפרד מבא כוחו החדש יום קודם. בנסיבות אלה, אין פגם בהחלטה לאפשר למערער מספר ימים להערך לטיעון בעצמו, ולא לדחות לתקופה ארוכה נוספת לשם ייצוג, לאחר שכבר הייתה כבר דחייה כזו. מעבר לכך, כאמור, שאלת העונש עלתה גם בערעור בהיות המערער מיוצג, ולא מצאתי כי נגרם למערער עיוות דין בנסיבות העניין, כפי שיוסבר.

38. נוכח האמור, הדיון המשמעותי לעניין הכרעת הדין נדרש למעשה אך ורק בשתי שאלות: שאלת תחולת צו ההחרגה על פעולות המערער, ושאלת ההחלטה להגיש כתב אישום בעניינו של המערער, למרות שמדובר בעבירה מנהלית.

האם צו ההחרגה להנגשת החוף לנכים, מתיר לנכה גם להסיע ציוד עסקי לחוף?

39. כאמור, המערער הורשע בשתי עבירות של נהיגה בחוף הים בניגוד להוראת סעיפים 2 ו-7 לחוק איסור נהיגה בחוף. סעיף 2 לחוק קובע בפשטות כי "**לא ינהג אדם ברכב בחוף הים**". סעיף 3 לחוק קובע סייגים לאיסור הנהיגה בחוף הים וזהו לשונו:

על אף הוראת סעיף 2, רשאי אדם שהורשה לכך לנהוג ברכב בחוף הים לאחת ממטרות אלה:

- (1) **שמירה על בטחון הציבור ועל בטחון המדינה;**
- (2) **ביצוע משימות שיטור על פי דין;**
- (3) **פיקוח והצלה;**
- (4) **מתן שירותים בתחום רשות מקומית - ובלבד שהנהוג ברכב הורשה לכך בכתב על ידי ראש הרשות המקומית הנוגעת בדבר;**
- (5) **מתן שירותים מחוץ לתחום רשות מקומית - ובלבד שהנהוג ברכב הורשה לכך על ידי הממונה על המחוז;**
- (6) **מטרה אחרת שאישר השר בצו.** (ההדגשה אינה במקור)

40. הן בהליך לפני בית משפט קמא והן בהליך הערעור ביקש המערער, בעיקר הגנתו, להישען על צו איסור נהיגה ברכב בחוף הים (נגישות לנכים), בו נכתב בסעיף 2 "סייג לאיסור נהיגה בחוף הים", כדלקמן:

2 "(א) **על אף האמור בסעיף 2 לחוק, רשאי אדם לנהוג ברכב בחוף הים כדי לאפשר לנכה להגיע לחוף או לצאת ממנו, ובלבד שהתקיימו כל אלה:**

עמוד 8

(1) הנהיגה בחוף הים איננה מהווה סכנה למתרחצים;

(2) הנהיגה איננה פוגעת בערכי נוף וטבע, ארכיאולוגיה, היסטוריה

ושימור;

(3) אין בחוף הים דרכי גישה נאותות ובטוחות לתנועת הנכה ללא רכב,

בין בכסא גלגלים ובין ובדרך אחרת.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א), רשאי מפקח לקבוע כי משיקולי בטיחות

המתרחצים הנובעים מתנאי הקרקע או צפיפות המתרחצים, תיאסר כניסתו של רכב

לחוף רחצה מוכרז. (ההדגשה אינה במקור)

41. הצו מגדיר את המונח המרכזי: "נכה" - מי שיש לו מחלה, ליקוי גופני או מוגבלות אחרת, המשפיעים באופן משמעותי על יכולתו להגיע לחוף הים, או לשירותי חוף הים" (ההדגשה אינה במקור). ודוק "להגיע", להבדיל מלעשות פעולות אחרות בחוף הים, אותן הוא מתקשה לבצע מחמת נכותו.

42. תכלית חוק איסור נהיגה בחוף הים הובהר בהצעת החוק המקורית: "החוק המוצע בא לתת פתרון מיידי לבעיה של סיכון חיי אדם ושלמות גופם של הבאים לחופי הארץ לצורך נופש, הנובעת מנהיגת כלי רכב מסוגים שונים בחופים, וכן לשמירה על ערכי החי, הצומח והסביבה הטבעית בחופי הארץ, הניזוקים באופן קשה - ולעתים בלתי הפיך - כתוצאה מתופעה זו. מוצע לאסור נהיגה ברכב בחוף הים, למעט בסייגים המפורטים בו". עם זאת, בעיני המחוקק העבירה של נהיגה על חוף הים הינה עבירת קנס, עבירה של אחריות קפידה שאין מאסר בצידה, ולכן בסופו של דבר אינה נמצאת במדרג חומרה גבוה.

43. כאמור, בית משפט השלום מצא כי המערער עונה על הגדרת "נכה" לעניין דנן, בהתאם לצו ההחרגה. זאת, נוכח העובדה כי הוא מחזיק תו נכה כדן, והוכר ככזה על ידי המדינה. יחד עם זאת, בית המשפט קבע כי צו ההחרגה אינו חל על פעולותיו של המערער, שכן "הנאשם עשה שימוש בסייג שלא לצורך הנגשת החוף הציבורי לנכים אלא לצורך עשיית עסק" (סעיף 19 להכרעת הדין). מטעם זה, אף זיכה את המערער ביחס לאישום השלישי, שכן מטרת הירידה לחוף באותו מקרה לא הייתה ברורה.

44. אני מסכים באופן עקרוני עם הגישה בה נקט בית משפט קמא. קריאת צו ההחרגה מלמדת כי המטרה הייתה להנגיש את החוף לנכה הנופש, למרות הרצון למנוע נהיגה באזור החוף. פשיטא שהצו לא נועד לאפשר לנכה כמו המערער, היכול ללכת מהחניה לים (כפי שהעיד), לבצע פעילות עסקית באמצעות הרכב על חוף הים. עם זאת, יש מקום לחדד את הדברים, להבהיר ולדיק מעט יותר. לטעמי, ההבחנה או החלוקה שיש לערוך אינה בין מטרות פרטיות לבין מטרות עסקיות, כמשתמע לכאורה מפסק דינו של בית משפט השלום. נקודת ההבחנה המדויקת היא מטרת הנהיגה על החוף: יש להבחין בין נהיגה שנועדה "לאפשר לנכה להגיע לחוף" לבין נהיגה לכל מטרה אחרת, ודומני שגם בית משפט השלום התכוון לכך. עוד יאמר כי לטעמי, לעניין צו ההחרגה, המערער למעשה אינו "נכה". להלן יוסברו שתי המסקנות.

45. נפתח **בשאלת ההגדרה של המערער כ"נכה"**. כאמור, תכליתו של הסייג הקבוע בצו, הינה לאפשר נהיגה ברכב בחוף הים כדי לאפשר לנכה להגיע לחוף או לצאת ממנו. המונח "נכה" על פי הגדרתו

בנוסח הצו, הינו מי שיש לו מחלה או מוגבלות **המשפיעים באופן משמעותי על יכולתו להגיע לחוף** הים. נענין בדברי המערער: "העבודה שלי היא עבודה פיזית. לפני הפציעה עבדתי גם אותו דבר, אני ממשיך לעבוד באותה עבודה, אני משכיר ציוד לאירוע קמפינג, עבדתי בזה גם לפני הפציעה וגם אחרי. העבודה היא עבודה פיזית ומאמצת...אני רוצה להמשיך לעבוד למרות הכאבים. לפני הפציעה יכולתי לסחוב יותר ציוד כבד, בעקבות הפציעה אין לי יכולת לסחוב ציוד כבד" (פרוטוקול הדיון בפני בית משפט קמא מיום 26.10.17, עמ' 5, ש' 10-15). המערער גם הוסיף והסביר, כאמור, כי לאחר פריקת הציוד הוא חונה במקום מותר, ומגיע לחוף ברגליו.

46. משמע, לפי תיאור המערער וגרסתו, לא קיימת אצלו מגבלה ביכולת להגיע באופן עצמאי לחוף הים מקו ה-100 מטר. עולה למעשה, כי למערער אין "מחלה, ליקוי גופני או מוגבלות אחרת, המשפיעים באופן משמעותי על יכולתו להגיע לחוף הים, או לשירותי חוף הים", כלשון הצו. הקושי שמתאר המערער הוא הקושי לסחוב את הציוד המשמש אותו להשכרה, במסגרת העסק. המערער טוען כי על מנת לפרוק את אותו ציוד, שאין הוא יכול לסחוב מחמת נכותו, נאלץ המערער להגיע עם רכבו כשהוא עמוס בציוד ולבצע פריקה בחוף, בתוך טווח המאה מטרים האסורים לנהיגה.

47. אכן, אני מסכים עם בית משפט השלום כי חזקה על מי שמחזיק תו נכה כי יש לו קושי משמעותי להגיע לחוף. הנחיות האכיפה שציטט הסנגור בעיקרי הטיעון, לפיהן על הפקח לנהוג בשום שכל וזהירות בעת האכיפה, ולהזהר מאכיפה כלפי מי שהוא בפועל נכה, בוודאי נכונה עד מאוד. ניכר, כי כוונת המחוקק היא להקל על הנכה ולא להקשות עליו. אלא, שבמקרה החרג דנן, החזקה, לפיה מי שמחזיק בתו נכה יחשב כנכה לצורך צו ההחרגה, הופרכה בעדותו של המערער עצמו. נוכח האמור, צריך היה לקבוע כי המערער אינו "נכה" כמשמעו בצו ההחרגה, אף אם הוא נחשב כ"נכה" לצורך היתרי חניה בדרך כלל.

48. עתה **לשאלת תכלית הנהיגה**: כאמור, בית המשפט קבע כי צו ההחרגה לא חל על המערער משום שנהג "לצורך עשיית עסק". איני בטוח שזו נקודת ההבחנה. טול לדוגמה פרופסור לביולוגיה ימית, המרותק לכסא גלגלים, המוזמן להרצות בפני קהל על חוף הים, תמורת שכר. מטרת הגעתו לים היא "עסקית", אך לא הייתי אומר שצו ההחרגה לא יחול. הרי הצו קובע כי, בכפוף לתנאי הצו, "רשאי אדם לנהוג ברכב בחוף הים כדי לאפשר לנכה להגיע לחוף". האם לא הייתה כוונה לאפשר למרצה כזה להרצות ליד הים? פשוט שכן. אם כך, לא ניתן לומר כי קו הגבול הוא בין העסקי לפרטי.

49. שקלתי אם נכון לראות הגבול בין האדם עצמו, הנכה אישית, לבין הבאת ציוד לחוף, כאשר הבאת הציוד כשלעצמה היא אסורה. אולם, אם נחזור לאותו פרופסור, כלום לא יהיה מותר להוריד עמו לחוף גם את כסא הגלגלים שלו? ומה לגבי בלון חמצן עבורו? פשוט שמותר. שהרי ציוד זה נועד לשמש את הנכה בהגעתו לחוף ובשימוש ב"שירותי חוף הים" המוזכרים בצו. אולם, הנקודה היא שהגעתו של הנכה לים לא תתאפשר ללא כסא הגלגלים ובלון החמצן שלו. לכן, הסעת פריטים אלה, הטפלים לנכה עצמו, היא חלק מהנגשת הנכה - ומטעם זה תהיה מותרת.

50. אם בדוגמאות עסקינן, מה יהיה הדין לגבי נהיגתו של נכה בג'יפ-שטח, עתיר כוח סוס, לאורכו של חוף הים? הרי נכה הרגליים אינו יכול לטייל לאורך החוף כאדם בריא. האם מותר לו, לאחר הגעתו, גם להמשיך ולנהוג בחוף הים? התשובה לכך בבירור שלילית, למרות שאין מדובר בעניין עסקי. פעילות זו

אינה הנגשת החוף ולא נועדה "כדי לאפשר לנכה להגיע לחוף", כלשון הצו (ההדגשה נוספה).

51. אם כן, מהו המבחן הנכון? התשובה תמצא בעיון בנוסח הצו עצמו - מבחן תכלית הנהיגה. יש לשאול אם מטרת הנהיגה היא "לאפשר לנכה להגיע". הנכה לא מגיע עירום כמובן, אלא עם בגדיו וכל הציוד המיועד לשימוש האישי בעת שהייתו בחוף הים, כל דבר שהוא חלק מהגעת הנכה, כאדם, כנכה ומי שנהנה מן החוף, למטרה עסקית או פרטית. אולם, החזקה של תו נכה אינה מעניקה זכויות יתר מעבר לזכות להנגשה, אם המחוקק לא ציין זאת במפורש. זכות ההנגשה לפי הצו אינה מתירה לנכה (או למי שמסיע אותו) לנהוג בחוף הים למטרה אחרת שאינה הנגשה, לא פרטית ולא עסקית.

52. כך, נכה המסיע את ילדיו הבריאים לחוף הים, ואינו מתכוון להגיע בעצמו, אינו רשאי לנצל את תו הנכה, כדי להורידם בקו המים, למרות משמדובר במטרה "פרטית". כל שכן, שהיתר הנהיגה של הנכה לא נועדה לאפשר לו הבאת ציוד עסקי לחוף הים, שאינו מתאפשר לעוסק אחר, המתחרה שאינו נכה. בהקשר זה, צודק בית משפט קמא כי, לענין הנהיגה בחוף הים, המחוקק לא מצא לנכון להעניק יתרון לנכה על פני אחרים, אף כי יכול היה לנסח הצו אחרת. מטרת הצו היא נגישות הנכה, הבאתו לחוף הים והוצאתו משם, בלבד.

53. טענת המערער כי ראוי להתחשב בקשייו להעביר הציוד העסקי מהאזור המותר אל קרבת החוף - מעניינת. יש בעניין זה פנים לכאן ולכאן. הרי צו ההחרגה לא קבע היתר גורף לנהיגה לשם הבאת נכה לחוף, אלא קבע תנאים שונים, להגן על בטיחות מתרחצים, ערכי טבע, ארכיאולוגיה ושימור. אף נקבע כי אין היתר מקום שיש פתרון אחר, או מקום שמפקח אסר הדבר משיקולי בטיחות. משמע, אין ההתחשבות בנכים מאפשרת פגיעה בערכים המוגנים מעבר למידה. מצד שני, הנכה במומו מתקשה לבצע פעולות אותן יכול היה לבצע, אלמלא איסור הנהיגה בחוף הים, מעבר לעצם הגישה. לכן, אולי יש עניין ציבורי להקל על הנכה, לא רק בהגעה לחוף אלא גם בפעולות נוספות. אולם, האיזון בין שיקולים כאלה אינו עניין לבית משפט זה אלא למחוקק, אשר צריך להכריע בין הערכים המתנגשים. המערער סיפר אודות פעילותו הציבורית לשם שינוי הדין, ויודע להביא את מצוקתו בפני הגורם המוסמך להתיר. אולם, לעת הזו, הדין במקומו עומד. האיזון שקבע המחוקק, בחוק ובצו, אינו מתיר למערער לנהוג בחוף הים למטרה שאינה הנגשה, ולכן אין היתר לנהוג על מנת להוריד לשם ציוד עסקי. המסקנה היא שצדק בית משפט השלום בקבעו כי המערער עבר את העבירות שיוחסו לו.

54. **סיכום של דבר**, על פי תיאורו של המערער, אין לו קושי מוחשי להגיע לחוף הים ברגליו, מקו מאה המטר, "אחרי הבטונדות", כהגדרתו. לכן, אין לראותו כ"נכה" לצורך צו ההחרגה. המערער לא נהג בחוף הים כדי "לאפשר לנכה להגיע לחוף הים", אלא כדי להוריד ציוד להשכרה. תכלית זו אינה מוגנת בצו ההחרגה, ולכן הכלל הקבוע בחוק, לפיו "לא ינהג אדם ברכב בחוף היום" חל על מעשי המערער. לפיכך, יש לדחות את ערעורו על הרשעתו.

האם הייתה הצדקה להגשת כתב האישום בעבירה המנהלית?

טענה נוספת של המערער, היא כי המשיבה לא הייתה מוסמכת להגיש כתב אישום בהליך זה, משום שמדובר בעבירה מנהלית. יאמר כי מקובלת עלי תשובת המשיבה לטענה זו. אין מדובר בהרשעתו הראשונה של המערער

בעבירות מסוג זה. המשיבה ציינה בתגובתה כי בעברו שילם המערער 6 קנסות בגין עבירת נהיגה ברכב בחוף הים. המערער אף ביצע את העבירות נשוא תיק זה במהלך התקופה בה עומדת נגדו התחייבות כספית בסך 5,000 ₪, להימנע מביצוע עבירה דומה. התחייבות, שניתנה במסגרת ת"פ 35517-01-13. המערער עצמו אף אישר כי בית משפט זה, במסגרת הסכמה בעפ"ג (באר שבע) 24676-02-14, שילש קנס שהוטל עליו בבית משפט השלום. יוער כי צוין אז שנוכח הנסיבות, אלמלא ההסדר, ראוי היה להחמיר עם המערער אף יותר. נוכח האמור, בשים לב לכך שמקרה דנן הינו שילוב של 3 עבירות (אף כי באחת זוכה בסופו של יום); לקיומה של התחייבות בתוקף; ולקיומו של עבר מוחשי בעבירות דומות - פשיטא שקיימת הצדקה להגשת כתב אישום נגד המערער כפי שנעשה. טענותיו של המערער בהקשר זה נדחות גם כן.

חומרת העונש

55. המערער הורשע בעבר בעבירות דומות, חתם על התחייבות, לא הורתע, וביצע את העבירות לשם קידום עסקיו. עובדות אלה, לכשעצמן, מעצימות את הערכת החומרה של המעשה ושל הנסיבות שאינן קשורות למעשה.

56. נוכח האמור, ונוכח הערך החברתי שנפגע, האיזון שנעשה על ידי בית משפט קמא במסגרת קביעת מתחם הענישה ההולם הינו איזון ראוי בנסיבות העניין, אם לא מקל. הענישה שנקבעה בתוך המתחם גם כן נכונה. בוודאי שלא ניתן לומר כי העונש שנקבע על ידי בית משפט קמא הינו חמור באופן המצדיק התערבות של ערכאת הערעור. זאת, למרות שיש ממש בטענה לפיה יש לבחון את היכולת הכלכלית בטרם קביעת מתחם ענישה המתבטא בקנס, כעולה מסעיף 40 לחוק העונשין. בחינה, שלא נעשתה באופן מסודר במקרה זה.

57. בהקשר למתחם, חשוב לציין גם את התנהגותו של המערער במהלך האירועים. עולה מהראיות כי המערער נהג כלפי הפקחים בהתנהגות כוחנית ובעייתית, כמו כיסוי מספר הרכב, דיבור תקיף ואף הבעת זלזול בעובדי הציבור, והכל תוך הבעת עמדה נוגדנית לשלטון החוק עצמו (ראה עמ' 3 לפרוטוקול הדין מיום 7.11.18, ש' 21-23, וראו גם ת/1). בית משפט השלום צריך היה לתת משקל לחומרה להתנהגות זו, שכן היא חלק מ"נסיבות הקשורות בביצוע העבירה" (סעיף 40 לחוק העונשין), ונסיבות אלה צריכות היו לבוא לידי ביטוי בקביעת מתחם העונש הראוי. **למעשה, העובדה שבית המשפט לא התחשב בנסיבות מחמירות אלה, מביאה למסקנה כי ניתן היה להחמיר בעונש אף יותר ממה שנקבע. מכל מקום, בוודאי שלא נגרם למערער עיוות דין בהקשר לעונש.** טענות המערער ל"הגנה מן הצדק" עקב התעמרות הפקחים בו, לא בוססה בכל ראייה ממשית. לפיכך, צדק בית משפט השלום שלא נתן לטענות כל משקל.

התוצאה

הערעור נדחה על שני חלקיו.

נוכח עיכוב הביצוע, בפועל נדחה מועד ביצוע הקנס עד עתה. לפיכך, הקנס שנקבע ישולם ב-10 תשלומים, כאמור בפסק דינו של בית משפט השלום, אלא שהתשלום הראשון יהיה ביום 1.5.19. חילוט ההתחייבות תעשה

בתשלומים, כאמור בפסק דינו של בית משפט השלום, אלא שהתשלומים יחלו ביום 1.5.20.

מזכירות בית משפט השלום תנפיק למערער שוברים חדשים בהתאם.

ההתחייבות עליה הורה בית משפט השלום תחתם על יד המערער עד יום 1.4.19, אם טרם נחתמה עד היום. אם לא תחתם ההתחייבות במועד, יאסר הנאשם, כאמור בפסק דינו של בית משפט השלום.

מזכירות בית המשפט המחוזי תשלח עותק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ב"כ המערער יודיע בכתב לבית המשפט כי המערער מודע לפסק הדין, תוך 7 ימים מהיום.

המשיבה תמציא אף היא את פסק הדין למערער באופן אישי.

ניתן היום, י' אדר ב' תשע"ט, 17 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.